

Proměny duše

Irena Kopecká

Anna Pustowková

Proměny duše

Irena Kopecká Anna Pustowková

Carl Gustav Jung

**„KDO SE DÍVÁ VEN, SNÍ, A KDO DOVNITŘ,
TEN SE PROBOUZÍ.“**

Afirmace

Přiznávám se, že mi myšlenky utíkají k jedné kamarádce, se kterou jsem se setkala při nákupu v obchodě s ovocem a zeleninou. Naříkala, že dnes nemá svůj den, že se jí nic nedaří.

„Snad to nebude tak zlé,“ těšila jsem ji. Vzápětí se ale ozvalo žuchnutí. Na zem dopadl sáček s jedním jablíčkem, ostatní se vesele rozkutálely po podlaze, jako by závodily, kdo se dokutálí nejdál.

„Vidíš, říkala jsem ti, že jsem dnes vstala špatnou nohou z postele,“ komentovala příhodu kamarádka.

„Možná to bude tím, že do toho tenkého sáčku nemůžeš dávat tolik jablek,“ usmála jsem se na ni a pomáhala jí sbírat je ze země.

Z obchodu jsme vyšly společně, mračila se na celý svět.

Povídám jí: „Motivuješ se nějak ráno, když vstáváš?“

„Co?“ podívala se na mě vytřeštěně, „copak jsem blázen?“

„Víš, já vždycky poděkuji Pánu Bohu za to, že jsem se probudila a poprosím ho, aby mě po celý den chránil. Pak si představím, že mě dnes čeká krásný a úspěšný den, a ono to opravdu vyjde.“

„Nekecej, to nemyslíš vážně!“

„Myslím a doporučuji ti takto začínat každý nový den.“

„Ještě řekni, že večer zase za všechno děkuješ!“

„To je přece samozřejmé, když dostaneš nějaký dárek, taky poděkuješ, ne?“

Kamarádka mlčela, v každé ruce jednu igelitovou tašku a nevěřícně na mě zírala.

„Ty jsi ještě větší cvok než já,“ otočila se a bez rozloučení odcházela. Bylo mi jí líto. Sledovala jsem, jak spěchá, dokud nezmizela za rohem budovy.

Najednou jsem si vzpomněla, jak jsem jednou vyprávěla žákům v deváté třídě, že je důležité ráno se pozitivně naladit, říci si: *Dnes mě čeká báječný den, plný krásných zážitků a dobrodružství.*

A nejen si to říct, uvěřit tomu. Je nutné, aby myšlenka vyšla z hloubi srdce. Pak se nám podaří lehce překonat potíže, které nás třeba ten den potkají, a budeme mít

skutečně den plný pěkných prožitků. Jen jsem to dořekla, kmitala se ve vzduchu Jirkova dlaň.

„Prosím,“ vyzvala jsem ho k diskuzi.

„Paní učitelko, kdybych to tak dělal, mamka by si myslela, že jsem se zbláznil.“

„To je ale její problém, ty máš právo žít svůj život tak, jak je to pro tebe nejlepší,“ odpověděla jsem.

Jirka zakroutil tenkrát hlavou, ale už nic neříkal. Docela by mě zajímalo, jak dnes žije, jestli se motivuje afirmacemi, nebo ne.

Ale co, každý nese odpovědnost sám za sebe a jen na něm záleží, jak chce své dny prožít.

Andělé kolem nás

„Babi, ty věříš, že jsou andělé?“

„Jistě.“

„A už jsi nějakého viděla?“

„Já anděly vidím často.“

„To nemyslíš vážně?“

„Myslím, dokonce čím jsem starší, tím víc jich potkávám.“

„Prosím tě, a kde?“

„Andělé nemusí mít vždy křídla, může to být dobrý člověk, kterého potkáš, často to bývá starší paní, třeba sousedka, o které víš, že je moc hodná. Může to být dítě v kočárku, které se na tebe usměje.“

„Mohu i já být andělem?“

„Budeš-li na sobě pracovat a budeš-li žít v souladu se svým svědomím, začne se třeba o tobě říkat, že jsi anděl. Lidé tě budou rádi potkávat, budou šťastni ve tvé společnosti, budou se k tobě obracet o radu, prostě staneš se někým, kdo jim bude pomáhat žít.“

„Může se hodný anděl změnit ve zlého?“

„Nestává se to často, ale někdy k takové proměně dojít může.“

„Jak to?“

„Pokud se v lidském srdci něco poláme a porouchá, člověk pak začne sebe litovat, druhým závidět, či je dokonce nenávidět. Jeho krásné andělské oči se změň v pichlavé, baziliščí a jeho klidná řeč se stane přerývanou, zadrhující, zlostnou, hysterickou. Místo andělské se objeví vypočítavá a ziskuchtivá tvář.“

„A je možné, že si to člověk uvědomí a změň se zpátky v anděla?“

„Možné to je, záleží jen na něm, jestli se chce změň. Nejde to hned, zloba, zášť, závist je vlastně nemoc a její léčení nějakou dobu trvá. První krok ke změň člověk udělá už tím, že si svou situaci uvědomí a že se chce zlepšit.“

„Taková změň vyžaduje asi silnou vůli, že?“

„Víš, v té situaci člověku hodně pomůže upřímná modlitba.“

„Tak to je vlastně prosté, vid’?“
„Je, a není. Velké věci často bývají prosté, ale právě proto je lidé přehlédnou.“
„Babi, tak my se pomodlíme, aby lidé v životě viděli důležité věci a aby bylo mezi námi hodně andělů, ano?“
Vlahým podvečerem se ze dvou úst tiše nesla modlitba *Anděle boží, strážce můj.*

Andělská křídla

Ležela jsem na lehátku připravená k operaci v chodbičce před sálem. Ke zklidnění jsem užila bílou tabletu něčeho, co jsem měla nachystáno ve skleničce. Po pravdě, moc klidná jsem nebyla. Měla jsem strach, který úměrně rostl s délkou čekání.

Kolem mě pobíhaly sestry, něco na sebe každou chvíli volaly, něco sem tam v nádobkách nosily. Nejhuř na mě působilo, když se halasně domlouvaly za mou hlavou. Vždy jsem sebou škulba.

Zatím už přivezli další pacientku, kterou přeložili na lehátko za mě. Ležela jsem blíže sálu a ostře vnímala hmatatelný strach. Ve chvíli naprosté úzkosti jsem se obrátila s prosbou k archandělům Rafaelovi, Michaelovi a Gabrielovi. Vroucně jsem je prosila, aby mi dali nějaké znamení, že mě neopustili. Šeptala jsem modlitbu *Anděle Boží, strážce můj*.

Mé nervy byly napjaté k prasknutí. Uvědomila jsem si, že na operačním sále se něco zkomplikovalo, sestry začaly pobíhat rychleji. Připadala jsem si tak opuštěná, tak sama. Vtom jsem uviděla na stropní přičce se chvět křídla andělů, zelená, bílá, zlatá. Neustále se hýbala a ze všech šla zvláštní záře.

Uslyšela jsem hlas: „Neboj se, jsme s tebou a budeme s tebou i při operaci. Už za chvíli přijdeš na řadu.“

Najednou se křídla začala ztrácet, ale já jsem věděla, že andělé jsou se mnou. S úlevou jsem vydechla.

„Pacientka Kopecká, kterápak z vás je paní Kopecká?“

„Já,“ ozvala jsem se a setřásla ze sebe zbytky strachu. Proč bych se bála, andělé jsou přece se mnou.

Anička

„Prosím vás, paní, nevyhazujte mě, jste opravdu moje poslední naděje,“ upřel své prosebné oči čtyřicetiletý nemocný muž na ženu v bílém plášti. Zadívala se mu do očí. Chvilí mlčela, pak se usmála a pokynula mu, aby se posadil.

„Naslouchám vám,“ řekla.

Muž začal vyprávět o své nemoci, o tom, že i když má ztvrdlou lesklou pokožku s červenými skvrnami, není ta nemoc nakažlivá, že ho velmi bolí v zádech, ale nikde ho na masáže nechtějí vzít.

„Víte, paní, každý se mě štítí. Ta moje nemoc má podobný název jako sklo,“ dodává a hluboký stesk i zármutek je cítit v jeho hlase.

„Doktoři mi dávají půl roku života, ale já bych chtěl toho půl roku žít jako člověk, ne protrpět ten čas čekáním na smrt.“

„Znám vaši nemoc, jmenuje se sklerodermie kůže a opravdu není infekční. Dobře, vezmu vás na masáže, budete chodit každý čtvrtek v osm hodin ráno. Vyhovuje vám to?“ Anička upřela své oči na pacienta.

„Pán Bůh vám to zaplat,“ drmolil šťastně muž. Dyt' já už dva měsíce chodím po masérech a nikdo mě nevzal. Mohu zůstat hned?“

„Jistě,“ usmála se Anička, šla ke skříní, vytáhla osušku a rozprostřela ji na masážní lůžko.

Muž si svlékl košili a opatrně vylezl na masážní stůl. Pořád nemohl ještě uvěřit, že se mu to všechno jenom nezdá.

„Opravdu se vám to nezdá,“ podotkla Anička a on se na ni s údivem podíval. Pak k němu přistoupila a dala se do práce. Nevnímala jeho lesklou a tuhou kůži, plnou červených skvrn, svýma rukama hnětla krásnou, čistou lidskou duši, která potřebovala pomoci. Pracovala mlčky, soustředěně, propojovala mu jednotlivé čakry a dobíjela jejich auru potřebnou energií.

Když za půl hodiny muž vstával z masážního stolu, měl oči plné slz. Zmohl se jen na jednu větu: „Vy nejste masérka, vy jste anděl!“

Tak chodil pán k Aničce na masáže nikoli šest měsíců, jak mu lékaři předpověděli délku jeho života, ale celých šest let.

Když se přiblížil jeho konec, řekl na poslední masáži Aničce: „Budu se tam nahoře za vás modlit.“

Anička se na něj pozorně zadívala a uvědomila si, že má šedou auru. Věděla, že smrt stojí vedle něho a on že ji už vidí. Lhát mu nechtěla, přičilo se jí to. Usmála se tedy a řekla: „Dobře.“

Při loučení mu podala ruku, i když to nebylo jejím zvykem: „Mějte se hezky!“ Podržel její ruku ve své dále, než bylo třeba. Oba věděli proč.

Za pár dnů šel nemocný muž na vyšetření do nemocnice.

Anička byla v plné práci, když jí zazvonil mobil. S úsměvem zjistila, že jí volá její pacient se sklerodermií kůže. Vyprávěla si s ním asi deset minut a během hovoru slyšela sem tam mluvit sestřičky. Najednou se jí hovor ztratil. Pokračovala tedy v masáži pacientky a umínila si, že až bude mít trochu času, zavolá mu.

Po několika hodinách opět zvonil mobil. Volala jeho žena, že zemřel.

„Tak to jsme spolu mluvili dnes naposled,“ tiše řekla Anička.

Paní zbystřila pozornost: „Vy jste s ním dnes mluvila?“

„Ano, volal mi z nemocnice.“

„To je vyloučeno,“ odporovala žena.

„Ale já jsem s ním telefonovala asi deset minut.“

Najednou zavládlo ticho. Po chvíli se ozvalo: „Aničko, on byl na operačním sále, ope-rovali mu hrtan a při tom zákroku zemřel. Jeho mobil jsem měla já, nebral si ho do nemocnice.“

Nastalo ticho. Pak se ozvala Anička: „Já nevím, ale asi se jeho duše při odchodu z tohoto světa napojila na můj mobil.“

„Měl vás moc rád, Aničko, byl vám tolik vděčný, vždyť vy jediná jste ho vzala na masáže. Děkuji vám.“

„Neděkujte, udělala jsem jen to, co bylo potřeba.“